

TARTALOM

Tartalom

Az Isteni Irgalmasság	1
Árpád-házi Szent Erzsébet oltárkép. 2	
Gondolatok az apaságról	3
Miért szeretsz ministrálni?	4
Öröm és csodálkozás.....	5
Irgalmas szeretet – adakozás.....	6
15 éve a lélek hangja	7
Haramza K.: Tanúságtevők.....	9
Gondolatok Szent Józsefről	10
Ifjúsági oldal	11
Áthoszi Porfiriosz atya tanításai	12
Bihari barangolás – Ami ezelőtt kimaradt II.....	13
A koldusokról és az alamizsnáról ..	14
Az emberi tudás gőgje ma is fenyeget	16–18
Hírek	19

Az isteni irgalmasság

„Leányom, ne hagyj fel irgalmasságom hirdetésével. Ezzel enyhülést szerzel szívednek, melyet az irgalom tüze éget a bűnösökért. Mondd meg papjaimnak, hogy a megrögzött bűnösök szavaikra bűnbánatra indulnak, ha a szívedben lévő irgalomról beszélnek nekik. Minden papnak, aki az irgalmat hirdeti, rendkívüli kegyelmet adok, szavaik gyógyítóan hatnak, s meg fogják indítani a szíveket, akikhez szólnak” (Szent Fausztina: Napló 1521).

Szent II. János Pál pápa 2000. április 30-án, húsvét 2. vasárnapját az Isteni irgalmasság vasárnapjává nyilvánította. Ugyanezen a napon a szentek sorába emelte Boldog Fausztina Kowalska nővért, akit az Isteni irgalmasság apostolaként ismer a világ. Élete az Istennel való bensőséges egységben telt. A szentség hírében halt meg Krakkóban, 1938. október 5-én.

Jézus Krisztus kereszthalála árán váltotta meg az emberiséget, és feltámadásával új életet ajándékozott nekünk. Ezt ünnepeljük a húsvét szent titkában. Az irgalmasság ünnepeként húsvét 2. vasárnapra történő helyezése mély hitbeli tanítással bír, amely a megváltás húsvéti titka és az Isteni irgalmasság titka között fennálló szoros összefüggésre utal. Jézus első alkalommal 1931-ben beszélt Fausztina nővérnek, hogy ünnepet szenteljenek az Isteni irgalmasságnak. *„Azt kívánom, hogy legyen az irgalmasságnak ünnepe. Azt kívánom, hogy a képet, melyet ecsettel fogsz megfesteni, húsvét után az első vasárnap ünnepélyen áldják meg. Ez a nap legyen az irgalmasság ünnepe”* (Napló 69).

Az Isteni irgalmasság képe, amelyet Fausztina nővér a látomása alapján festett le Jézus kívánságára, a feltámadt Üdvözítőt ábrázolja, aki szenvedése és kereszthalála árán váltott meg minket. A két sugár, amely Jézus - a képen nem látható - szívéből tört elő, a vért és a vizet jelképezi, mely kifolyt az Úr átszúrt oldalából. Ez a nagypéntek eseményeire emlékeztet minket. Az irgalmas Jézus képe az evangéliumnak ahhoz a két eseményéhez kapcsolódik, mely a legtökéletesebben fejezi ki Isten szeretetét az emberek iránt. A kép felirata (Jézusom, bízom benned!) a bizalom magatartására hívja fel figyelmünket, amely – a felebarát tevékeny szeretete mellett – feltétele a kegyelem elnyerésének.

Az Isteni irgalmasság ünnepe nemcsak egy nap, melyen Istent különösképpen tiszteljük ebben a titokban, hanem a kegyelem forrása is minden ember számára. *„Ezen a napon megnyílik irgalmam mélysége. Az a lélek, aki gyónáshoz és szentáldozáshoz járul, teljes bűnbocsánatot nyer, és mentesül a büntetés alól... Egy lélek se féljen közeledni hozzám, még ha bűnei skarlátpirosak lennének is”* (Napló 699).

Higgyük el, hogy Isten végtelenül szeret minket; sokkal jobban, mint ahogyan azt mi elképzeljük. Ő a legnagyobb bűnöst is szentté tudja tenni, csak egy kis jóakarattal kell hozzá. Merjünk bízni Istenben, mert Ő mindent megtehet. Ismerjük fel a zsoltáros szavainak igazát: *„Irgalmas a mi Urunk, Istenünk, könyörületre hajlik szíve”*.

Stróber László atya

Templomunk

Árpád-házi Szent Erzsébet oltárkép

Erzsébet II. András magyar király és a rossz emléket hagyó Merániai Gertrúd harmadik gyermekeként jött világra. Élete a középkori előkelő hölgyekéhez hasonló volt, de mély vallásossága miatt mégis kiemelkedett közülük. Élete nemcsak Magyarországon, hanem Európaszerte ismert, az irgalmas szeretet és az elesettek, betegek, nyomorultak felé fordulás egyik legkedveltebb példaképe. Első gyermekének születése után menedékhelyet alapított árva gyerekek részére, szegényeket segített.

Második gyermeke születése után hálaból 28 ágyas kórházat alapított, ahol maga is segített a betegápolásban. Férje hadba vonulásakor ő vette át a tartomány kormányzását. Az éhínségek, járványok okozta sebeket igyekezett orvosolni, saját vagyonából, élelmiszerkészletéből enyhítette a rászoruló éhségét, fájdalmait. Maga mértéktartóan élt, imádkozott, böjtölt és vezeklővet is hordott.

Férje halála után családja megfosztotta a vagyona fölötti rendelkezés jogától, ezért elhagyta Wartburgot és kétkezi munkájával tartotta fenn magát. Szerették volna ismét férjhez adni, de Erzsébet nem kívánt házasságra lépni, Assisi Szent Ferenc harmadrendjének

tagja lett, ettől kezdve egyszerű szürke köntösben járt.

Nagyon fiatalon, 24 évesen halt meg. Tisztelete olyan gyorsan elterjedt, hogy már halála után négy évvel szentté avatták.

Sokféle ábrázolása ismert, betegápoló, ételt/kenyeret osztó, palmaágot tartó hölgyként, de leginkább a kötényében rózsát tartó királylányként. Utóbbit a szent legismertebb legendája ihlette.

A Mária Magdolna templom Szent Erzsébet oltárképét valószínűleg leginkább az érdeklődő turisták ismerik. A szentélytől legtávolabb eső mellékoltár előtt a misére érkezők nyilván kevesebbet állnak meg nézelődni. Pedig érdekes, szépen megkomponált jelenetet láthatnak.

Cimbal nem a szokásos formában ábrázolja az ismert szentet. A középkorias ruhával, leplekbe csavart fejjel megjelentetett, alázatos jötevő alakjával szemben egy gazdagon díszített öltözékű, koronás úrnőt láthatunk a képen, aki palotájának kapujában áll és fogadja a hozzá forduló szegényeket, betegeket. Mellette szolgálja tálcát tart, amelyen pénzeszacskó és talléroszlopok láthatók. Ebből oszt Erzsébet a rászorulóknak.

Marx Mária

„... A kézbe áldozás legrészletesebb és legszebb leírását a jeruzsálemi Szent Cirill műstagógikus katekézisében (IV. század) találjuk meg. Érdemes idézni, mert alkalmas arra, hogy mindnyájunkat megtanítsa a méltó és megfelelő tiszteletet megadó szentáldozásra: »Amikor odajárulsz, ne kinyitott tenyérrel és szétfeszített ujjakkal jöjj, hanem egyik tenyered legyen a másik tenyered trónja, így fogadd az eljövendő Királyt, és tenyered hajlatába fogadd Krisztus testét, rámondva az áment. Elővigyázattal szenteld meg a szent test hozzáérítésével szemeidet, ügyelj rá, nehogy valamennyi is elmorzsolódjon belőle. Mert ha valamennyit is elmorzszálsz belőle, az olyan, mintha saját tested egy tagja menne veszendőbe. Mondd meg nekem: ha valaki aranyport adna neked, nem tartanád-e igen óvatosan, nehogy valami is elveszen belőle, és megkárosodj? Hát akkor nem fogsz-e még sokkal jobban vigyázni, hogy még egy szemernyi se essen el belőle, ami aranyból és drágaköveknél is értékesebb?» ...

A hívő ember a kézbe áldozáskor az egyház által kapja az Oltáriszentséget. Ezért nem magának kell vennie a kehelyből, vagy a pap kezéből, hanem nyújtania kell a kezét, hogy a szentáldozást a kiosztó pap kezéből kapja a saját kezébe. Az áldozók úgy nyújtják ki két kezüket, hogy kezükből trónust alakítsanak ki, amelynek majd a szentségi Jézust kell fogadnia. A legfőbb szabály: a bal kéz legyen a jobb kéz fölött, hogy azután könnyen tudják megfogni a szentostyát, majd pedig rögtön magukhoz venni."

Forrás: ujember.hu

Ismerős testvérek

Gondolatok az apaságról

Szent József közelmúltbeli főünnepe után és a meghirdetett Szent József év apropóján egy kicsit előtérbe került az apaság is. Ezzel kapcsolatos gondolataimat szeretném megosztani.

Apa vagyok. Ez a kijelentés magába foglalja, hogy gyermekem van. Történetesen kettő is. A saját magamnak megfogalmazott feladatom apaként az, hogy: Önzetlen, türelmes, odaadó szeretettel gondoskodjak róluk. Olyan normákat és szabályokat adjak számukra, amiket a majdani önálló életükben origóként, egyfajta útmutatóként használhatnak a nagyvilág összevisszaságában.

Mindennek az alapja a hiteles példamutatás. Napi 24 órában, a hét minden napján, egy életen keresztül. Lehetetlen küldetésnek tűnik. De szerintem a hitelesség nem azt jelenti, hogy mindent tökéletesen

csinálok. Hitelesség az, hogy amit tőle elvárok, azt magamtól is megkövetelem. Ha hibázok, azt beismérem a gyermekem előtt is, és ha kell, tőle is tudok bocsánatot kérni, nem bújok el az apai tekintélyem mögé.

A tökéletlenség is nevelhet. Ha valamit rosszul csinállok, akkor a fiam – ha egyszer apa lesz – tudni fogja, mit akar másképpen –, illetve mit akar ugyanúgy tenni apaként, mint én.

A gyermek nagy ajándéka Istennek. Ajándék, aminek célja nem feltétlenül csak az, hogy az apa felneveljen és tanítson. Az Úr a gyermek által is tanít. Nekem az Atya-ember kapcsolat megértésében sokat segítenek a gyermekeim.

Az apa korlátokat szab a gyermeke számára. Célja, hogy óvja annak testi és szellemi épségét. Az általa vélt helyes gondolkodást, erkölcsi értékeit továbbadja. Szeretné, hogy a gyermek sikeres és boldog legyen.

Nem ezt teszi az Atya is az emberrel? Óvja a lélek

épségét. Parancsolatokat ad az ember számára. Cél, hogy az ember üdvözljön.

Egy kapcsolatban alapvető elvárás az együtt töltött idő. A közös és tartalmas együttlét segíti elő a mélyebb megismerést és a minél szorosabb kötődést, szeretetet. Jó a megerősítés ebben a folyamatban. Például amikor a beszélni még alig tudó gyermekem spontán azt mondta, hogy „Te vagy a legjobb apukám a világon”, nem foglalkoztam azzal, hogy egyébként nem volt népes a címre pályázó mezőny... Örültem, hogy a gyermekem viszonszeret.

Mi kell az Atyával való kapcsolat elmélyüléséhez? Csak nem időt kell együtt töltenem vele? Ilyen idő, amikor Szentírást olvasok, templomba járok, imádkozok...

És ha úgy igazán őszintén spontán hálát adok Ne-

ki? Szerintem örül, hogy viszonszeretik.

Gyermekeim által történt legfőbb nevelés mellett a fenti felismerések eltörpülnek. Nem vallásos családban nőttem fel. A feleségem egyedül nem volt elég a „megtérésemhez”. Az Úr gyermekeket küldött neki segítségül. Kettőt is egyszerre! Örülök, hogy rajtuk keresztül végre meghallottam a hívást. Az esküvőn az oltár előtt megígértük, hogy a gyermekeinket a katolikus hit szellemében fogjuk felnevelni. Ennek fényében otthon, majd a Szent Család Óvodában megkezdődött a gyermekek mellett az én „nevelésem” is. Jelenleg gyermekeim a Mindszenty József Általános Iskolában kopatják a padokat, szerény személyiségem pedig tavaly októberben bér málkózott. Tudom, ha a gyermekeim nincsenek, akkor az én evangelizációm sem történt volna meg. Bízom benne, hogy már hiteles példaképként tudom ellátni az apaság kihívásokkal teli feladatát.

Áldott legyen az Úr!

Lipóczki Tamás

Lassan több mint tíz éve végzem lelkesen ezt a szolgálatot. Eleinte még csak a padból figyeltem a szertartásokat, de valahogyan mindig is közelebb akartam érezni magamat Istenhez a szentmise kerekein belül is. Vonzott az oltárszolgálat: a felolvasás, a perselyezés és az egyéb feladatok végzése. A legnagyobb hatással a nagyapám, Ravadics Ferenc volt rám. Ő számomra örökké példakép marad. Az ő hitbéli buzgóságát mindig is lenyűgözőnek tartottam. Eleinte félttem attól, hogy nehéz lesz beilleszkednem a ministránsok csapatába, de az atyák kedvessége és a fiúk közvetlensége azonnal eloszlatta kételyeimet. Úgy éreztem, ez számomra nem egy olyan dolog, amit csak azért csinállok, mert valaki rám erőltette. Ez inkább egy olyan tevékenység, amivel a legjobban tudom dicsérni Istent a liturgiában. Az évek során megtanultam, hogy sok mindenről le kell mondani ennek érdekében, de a szabadidőm feláldozása nálam soha nem számított akadálnak. Nagyon sok emberrel ismerkedtem meg, és sok barátot szereztem. Rengeteg élménynek lehettem részese mindeközben: a szentmisék utáni szeretetvendégségek, a hosszas beszélgetések a társaimmal, vagy akár a plébánián megtartott foglalkozások. Ahogy a ministrálás egyre fontosabb szerepet töltött be az életemben, úgy éreztem egyre közelebb magamat Jézushoz. Büszke vagyok arra, hogy közéjük tartozom, és remélem, még sok évig részese lehetek itt a Mária Magdolna-templomban.

Paucs Benedek

(Mindszenty József Általános Iskola, Gimnázium és Kollégium)

Második osztályos koromban kezdtem ministrálni, mert az idősebb testvérem szolgált már az Úrnak, és ez erőt adott nekem is elkezdni. Ő az iskolai hittantáborban kapta a meghívást, én meg tőle. A Mária Magdolna-plébániatemplom ministráns közösségét erősítjük.

Régebben csak a békeköszöntést bízták rám. Később már áldoztatáskor tartottam a tálcát, hogy kevesebb esélye legyen annak, hogy leessen a szentostya. Mostanában olvasok könyörgést, tartom a gyertyát evangélium felolvasása közben és csengetek is. Ezek közül a gyertyát szeretem a legjobban tartani. Ma nekem már elképzelhetetlen a mise ministrálás nélkül. Jó érzés az Úrnak szolgálni, a szentmisében aktívan részt venni, ezért szeretném a fiatalabbakat biztatni a ministrálásra.

Simon Balázs és öccse, Simon Péter

(Mindszenty József Általános Iskola, Gimnázium és Kollégium)

8 éve "erősítem" szolgálatommal a Mária Magdolna-templom ministráns csoportját. Eleinte a kórusról kísértem figyelemmel a szertartásokat. Mindig szívesen hallgattam, ahogyan édesapám énekelt a szentmiséken. Nagyon szerettem volna bekerülni a Mindszenty kórusba, amit édesapám vezet. Végül ő, és a bátyám, Barnabás biztatott arra, hogy ministráljak. Egy ideig még jártam a Mindszenty-iskola fiú kórusába, amit Tóth Zoltán Tamás tanár úr vezetett. A kórus végül megszűnt, én pedig ekkor döntöttem végleg a ministrálás mellett. Kifejezetten szeretem ebben a közösségben, hogy nem tekintik idegennek az embert, tehát ha valaki új tag, a hívek igyekeznek minél inkább megismerni őt. A Mária Magdolna-plébániának nagyon sok emléket köszönhetek. A legkedvesebb emlékeim a nagyszombati előkészületek, amikor aznap délelőtt összegyűlünk, hogy elpróbáljuk a liturgia menetét. Olyan érzéssel tölt el ez az időszak, mintha az osztályommal próbálnék egy ünnepi műsorra. Nagyon jó látni a többiek összetartását és együttműködését. Az eltelt évek alatt rájöttem,

hogyan a ministrálást csak lelkesedéssel lehet csinálni, nem pedig úgy, hogy rákényszerítenek, hogy menjek... Amikor 2018-ban e "munkámért" oklevélben részesültem, akkor éreztem igazán, hogy ennek a közösségnek megbecsült tagja vagyok. Nagyon megtisztelő, hogy itt ministrálhatok.

Tóth Gergely

(Mindszenty József Általános Iskola, Gimnázium és Kollégium)

Miért szeretek ministrálni? Azt gondolom, hogy erre a kérdésre nem is olyan egyszerű válaszolni. Közelebb szeretném érezni magam Jézushoz, Istenhez. Közelebb, mint amikor még a padokban ültem kisiskolás koromban, és messziről szemléltem az eseményeket.

Ministrálás alatt értettem meg a mise lényegét, és azt is, hogy mi, szolgálók, részei vagyunk a szentmise „liturgiájának”. Nemcsak szolgálat, hanem életforma is, hisz a templomból kijövet ugyanazzal a lelkiállattal és elköteleződéssel élek. A ministrálás megtanított a fegyelmezettségre, ami kifejezi a szolgálat fontosságát, és a külső-belső összeszedettségre, ami kiemeli a sűrű hétköznapokból. A kapcsolataim jól alakultak a társaimmal, közelebről megismerhettem az atyákat, és ma már mondhatom, hogy egy igazi közösséghez tartozom. Jézust is közelebb érzem már magamhoz így, hogy értem: mennyire fontos is a mi szolgálatunk a szertartásokon. Mi mutatjuk a példát a kisebbeknek, és mi vagyunk Jézus szeretetének hírnökei.

Én büszke vagyok rá, hogy a ministránsok közösségéhez tartozom.

Török Tamás (Kölcsey Ferenc Gimnázium)

Búzamag

A búzamag képes arra, hogy egyszerű porrá mállva és sok kis magocskával ily módon egyesülve finom, illatos, tápláló kenyérré váljon az éhes ember számára. Ez a rovat szeretne abban hasznunkra lenni, hogy az életünk mindig egy kicsit együtt érzőbb, valahogy imádságosabb, hitelesebb, egy picit nagylelkűbb és még bátrabb lehessen azon az úton, amelyen együtt éljük az életet.

Öröm és csodálkozás: az ígéret meghallásának előfeltétele (Lk 24,35–48)

A csodálkozás valahogy „kivesz” minket a megszokott cselekvésből, szokásos tevékenységeinkből. Mintha egy pillanatra nem a megszokott szemüvegünkön keresztül néznénk és értelmeznénk a világ egy jelenségét, és valahogy a világgal való kapcsolatunk is megváltozik egy rövidke időre. Valami új mutatkozik meg előttünk. Észreveszek egy új virágot a kertben. Feltűnik a hallható, meglepő csönd az utcán és a természetben Húsvét vasárnapjának délelőttjén. Tér és idő teremődik valami szépnek és újnak. Jézus feltámadása után az emberek kerültek ilyen „kilendítő” állapotba hosszabb-rövidebb ideig. Megváltoztak vagy megtértek, s ennek hatása lehet a ma emberének az életére is. Akkor, ha enged a csodálkozásnak és a mind jobban elhatalmasodó, csodálkozást felváltó öröme, ami már megváltozott világgépet is jelent Isten kegyelméből: teljes hit a hús-vér, föltámadt Krisztusban, aki ma is közel van hozzám. Az Evangélium segít minket élő kapcsolatra Krisztussal, hogy újra és újra megtért emberekké tudjunk válni Jézus közelében. Mikor születik öröm bennem e találkozás során? Hol támad csodálkozás? Hogyan adhatok segítő keretet e találkozásnak? Meg tudom-e hallani azt az ígéretet, hogy a Lélek eltölthet engem is és azt az életet adó kijelentést, hogy megváltott ember vagyok?

Az emmauszi tanítványok Jeruzsálemben visszatérve felkeresik a tizenegyet és elmesélik, hogyan ismerték fel a kenyértörés idején a Mestert abban az idegen vándorban, aki melléjük szegődött. Tehát feltételezhetjük, hogy ha a tizenkettő volt csak jelen az utolsó vacsorán, akkor már rajtuk kívül is hallhattak a rendkívüli vacsoráról, a szavakról, amelyek elhangoztak, és ma is a szentmise „csúcscsözei”-nek tekintendők. Tehát a szent vacsora emléke már elevenen élhetett a tanítványok tágabb körében is, hiszen ebben ismerték fel Jézust. Bár Jézus a kenyérszaporítások idején is mindig feltekintett az égre és hálát adott, egyfajta rituálét mutatott be, ami megkapó lehetett a szemlélők számára.

Jézus pont a mesélésük közben lepi meg őket jelenlétével: „Békesség nektek!”. A férfiak megijednek, szellemet látnak,

gondolják, hisz ki teremne ott a semmiből? Jézus kérdezi őket, majd a közelükbe lép, hogy ne kételkedjenek, nézzék inkább a két kezét és lábát, sőt, tapintsák meg: ő az. Nem kérleli őket, inkább „kedvesen parancsol”, s e felszólítások kapcsolatot teremtenek közöttük: „Tapintsatok meg és lássátok! A szellemnek nincs húsa és csontja, de amint látjátok, nekem van.” Látjuk magunk előtt a jelenetet, ahogy Jézus közelebb lép hozzánk megint, és megmutatja végtagjait. Mintha gyerekeknek magyarázna türelemmel. A gyerekek pedig csodálkoznak és az öröm már bennük mozgolódik, de az még nem engedi őket fejést ugrani a hitbe... Megszokásaik nem engedik őket egykönnyen a hit szabadságára, pedig ők életükben már többször látták a halála előtt betegeket gyógyító, bűnöket megbocsátó Jézust. Mégis nehéz elrugaszkodni a tanítványoknak a földtől, hiába látják itt az égi-földi tüneményt, Jézust. Ekkor még közelebb megy hozzánk az Úr: enni kér tőlük, rászorul, hogy megmagyarázza a „gyerekeknek”, hogy Ő az és nem egy szellem, amely az emberi logika szerint nem tud enni. Jézus sült halat kap tőlük. Megetetik. A „gyerekek” adnak enni Jézusnak, mint ahogy a felnőttek adnak a gyerekeknek. A Messiás úgy szól hozzánk, ahogy a jó barátaihoz szokott az ember. Szinte látom magam előtt, hogy még le is ül melléjük, bár ez nincs az evangéliumban, és mondja, hogy: „erről beszéltem nektek végig, amikor még veletek voltam: a törvényben, a prófétáknál, a zsolotároknál rólam írtak... És hogy a „Messiásnak szenvednie kell és fel kell támadni a halálból a harmadik napon.” Beteljesült az ígéret. Most talán már századszor is próbálta megértetni és elfogadtatni velük a korábban elmondott tanítást, ahogy azt egy jó tanár, egy jó mester, egy türelmes hitoktató is teszi. Szíveig hatolnak a szavak, máshogy nem is lehet... És a „kellek” folytatódna, de most már a tanítványok fedezhetik fel benne a maguk történetét: a Messiás „névében megtérést és bűnbocsánatot kell hirdetni Jeruzsálemtől kezdve minden népnek.” Ez a feladat az övék! Ők a tanúi e folyamat kicsúcsosodásának, az üdvösség története mérföldkövének. A tanú azért tanú, hogy tanúskodják arról, amit

látott és hallott, amit tapasztalt, amit érzett, amit gondolt a Messiásról, a Jézus-jelenségről a maga életében. Ahogy megpróbálják értelmezni ezt a jelenséget, az önmagában is tanúságtétellé válik. Jézus örömmel fűzi hozzá: „Én meg kiárasztom rátok Atyám ígérését.” „Ti tanúk vagytok!” – jelenidőben mondja Jézus, nem pedig jövőidőben, ahogy: „én meg az Atya Lelkét adom rátok.” – Mondhatni megosztja velük a feladatokat. Talán Jézus humora nyilvánul meg abban, ahogy a feltámadása után meglepi a tanítványokat, meghökkentve őket.

Jézus tizenhárom mondatot szól Lukács evangéliumának ebben a jelenetében a tanítványokhoz. Az első mondatainak modalitása kérdő és felszólító, a későbbiekben váltanak az enni-

ló utáni érdeklődést követően kijelentővé. A „nem ismertek meg, barátaim?” – jézusi csodálkozás találkozik a tanítványok Jézust fel nem ismerő csodálkozásával. Szinte sorstársakká válnak e csodálkozásban. Aztán Jézus szelíden, barátsággal újratá-
nítja, emlékezteti őket arra, hogy most már a felismerés és megismerés örömevel kell továbblépniük a világ népei felé, hirdetve számukra is, még a jeruzsálemi halálos ítéletet hozó „bizottságoknak” is, hogy a Messiás nevében a bűnök és botlások, kudarcok megbocsátására és a megtérésre vannak meghívva. A tanítványok nem helyettesíthető feladatának ma is vannak folytatói: a püspökök. Legyünk az ő segítségükre mi is!

S. Ivancsics Evelin

Irgalmas szeretet – adakozás

Fliszár Károly atya gondolatai az adakozásról, a koldusok, a szegények hordozásáról

Ünnepi Harangszó: Isten irgalmas szeretete az Ő népének cselekedeteiben válik kézzelfoghatóvá. Az Úr nem személyválogató, s tanítványai sem lehetnek azok. Azonban a legnyomortabbakhoz, például a koldusokhoz, hajléktalanokhoz való odafordulás legtöbbször ellenállást vált ki. Csak a legbátrabbak tudják egy-egy mosollyal, köszöntéssel megszólítani őket. Lelkiismeretünket megnyugtathatjuk az aprópénzzel, melyet eléjük vetünk, azonban ezzel a gesztussal inkább magunknak, mint nekik teszünk jót.

Károly atya: Megkérdeztem a rendőrkapitányt, ő mondta: szabálysértés a koldulás. Tehát a törvény tiltja. Miért? Ami az élethez kell: ruha, élelem, az halomban állnak a különböző segélyszervezeteknél. Ha a pénz nem ezekre kell, akkor mire? Segíthetjük-e őket az ócska, olcsó italhoz, droghoz, a korai halálhoz? Annak, aki csak pusztítja vele az életét, annak kötelességünk-e adni?

Ugyanakkor semmiképpen sem szabad ítélkeznünk: nem tudjuk azt, hogy a hajléktalan, kéregető ember miért került ebbe a helyzetbe, és vajon most mi van a viselkedése mögött? Ezt csak a Jóisten tudja.

Az emberi méltóság tisztelete a legjobb ajándék részünkről a számukra. Megadom a tiszteletet, nem vetem meg, nem kívánok neki rosszat.

Sajnos ezt veszítik el a hajléktalanok közül a legtöbben. Őket igazán lelkileg kellene segíteni.

Gondolkodjunk el az alábbi történeten:

A nagy német költő, Rainer Maria Rilke hosszabb időn át Párizsban élt. Sokat sétált a városban. Az egyik utcasarkon öreg koldusasszony üldögélt. A járókelők pár fillért ejtettek kérésre, kéregető kezébe. Az asszony mozdulatlanul, földre szegezett tekintettel, minden életjel nélkül fogadta az alamizsnát.

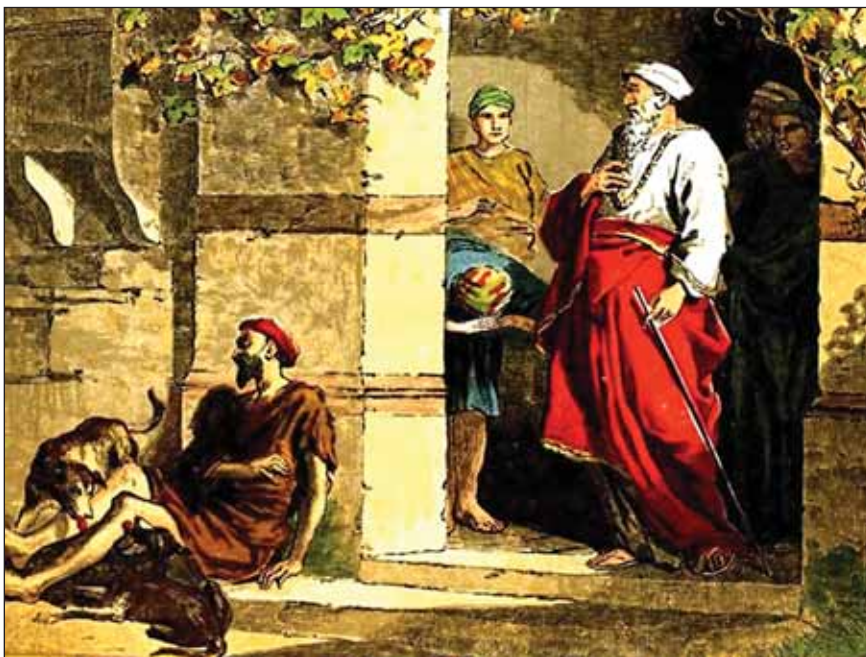
Rilkét sétáira gyakran elkísérte egy ismerőse. A fiatalasszony maga is szokott adni néhány fillért a koldusasszonynak. Csodálkozott, hogy a költő, akit nemcsak verseiből ismert melegsívű embernek, sohasem ad semmit. Nem értette, hogyan lehet egy ilyen nagyszerű ember ennyire közömbös. Rilke észrevette, hogy mi foglalkoztatja kísérlőjét, és megjegyezte:

– A szívének kellene adnunk valamit, nem a kezének.

Néhány nappal később Rilke egy illatozó fehér rózsával indult szokásos sétájukra. Amikor a koldusasszonyhoz ért, megállt, lehajolt, és a szikadt kezekbe fektette a gyönyörű virágot.

Váratlan dolog történt: az öregasszony, mióta ismerték, most emelte fel először rájuk pillantását, majd nagy erőfeszítéssel felállt, megragadta az idegen kezét, időtől barázdált arcához szorította, és a rózsát magához szorítva elment.

Napok teltek el. Aztán egy teljes hét. Az utcasarkon üres maradt a koldusasszony helye. Rilke útítársnője aggódott, hogy az öreg koldusasszony talán már nem is él. A hetedik napon újra ott ült az öregasszony. Kérges, kéregető kezébe a járókelők egy-egy pénzdarabot ejtettek. Az asszony mozdulatla-

nul, földre szegezett tekintettel, minden életjel nélkül fogadta az alamizsnát.

– De hát miből élt egész idő alatt, ha nem járt ide koldulni? – tört fel a kérdés a fiatalasszonyból.

Rilke alig hallhatóan, fejével bólogatva, mintegy önmagának válaszolt:

– A rózsából, igen, a rózsából.

Károly atya: Amikor adakozunk, akkor is az üdvösséget kell szem előtt tartanunk. Annak az üdvösségét, akinek adunk, s a saját üdvösségünket is. A javainkról való lemondás, a szegényebbek segítése az adakozó számára is a kegyelem forrása.

Hollandiában az egyik ismerősöm nagyobb összeget adott egy afrikai missziónak. Az újságban olvasta a kérést, miszerint a felajánlott összegekből az adott karitatív szervezet egy nélkülöző kisgyerek teljes évi ellátását biztosítja. Ismerősömet barátai, családtagjai a következőképpen figyelmeztették: az általad adott pénz csak egy kis töredéke fog eljutni a gyerekekhez! A válasza ez volt: ez már nem az én dolgom, én odaadtam!

Kaposfőn születtem. A faluban volt két nagyon szegény cigány család. A faluban be volt osztva, mikor, melyik család segíti őket. Anyám nyáron már mondta, hogy fiam, készítsük nekik a csomagot, mert már ránk kerül a sor. Nem voltak tola-kodóak, és soha nem lehetett őket részegen látni.

Amikor az egyik családot elhagyta a férfi, az asszony a patikusknál kapott állást, a gyógyszerterát takarította. Ott mindig nagyon nagy tisztaság volt, becsülettel dolgozott, s nevelte fel mind a négy gyermekét.

A Máltai Szeretetszolgálat egyik alapítója voltam Nagykanizsán, így jobban belelátam a működésükbe. A segélyszervezeteink tudják, hogy igazából kik a szegények, és őket segítik. Így jóra fogják fordítani a kapott segítséget, arra, ami az élet fenntartásához kell.

Az adásra is érvényes: ha nem szeretetből adok, akkor az csak törvénykezés. Gondoljunk arra, mi is a Jóisten koldusai vagyunk, mindenünk, amink van, az Ő kegyelméből származik.

Lejegyezte: Háriné Mile Mónika

15 éve a lélek hangja

Zalaegerszeg Fm 104,4 MHz

Egyszerre nagyon hosszú és nagyon rövid idő 15 év. Igen, a magyarországi Mária Rádió életében elérkezett a 15. születésnap ünneplése. Január 22-én, Erdő Péter bíboros, prímás, esztergom–budapesti érsek, ünnepi szentmisét mutatott be ebből az alkalomból a budapesti Lehel téri Árpád-házi Szent Margit-templomban.

Néhány emlékeztető gondolat a Mária Rádió történetéből:

1997-ben Habsburg Mihály kezdeményezte a Világcsaládnál, hogy segítsék a magyar Mária Rádió létrejöttét. A Mária Rádió Alapítvány, melynek vezetői Dúl Géza atya, Gaál Jenő atya és dr. Szabó Tamás önkéntesekkel kezdte el a rádió megvalósítását. 2005-ben Budapesten, a Szabadság téren alakították ki az első stúdiót a rádiózás feltételeihez, a Világtanács anyagi támogatásával. Ekkor már 50 önkéntessel dolgoztak. Közülük még ma is sokan a rádiót szolgálják.

2006. január 15-én végre megszólalhatott a magyarországi Mária Rádió Budapesten és több fővároshoz közeli településen. Azóta folyamatosan keresik a lehetséges megpályázható

frekvenciákat. Ennek köszönhetően ma már több mint 20 stúdió segítségével szól hazánkban a Mária Rádió. Szent II. János Pál pápa a következőket mondta a Mária Rádióról: „Az embereknek hiteles szavakra van szükségük. Tiszta, egyszerű szavakra, amelyek a szeretetet és az igazságot hirdetik. Ezek a szavak hordozzák az üdvösség üzenetét, magát Krisztust. Az a szó, amely mögött az élet tanúsága rejtőzik, a HIT, REMÉNY, és SZERETET. Minden emberhez szóljon, világnézetétől függetlenül.”

Zalaegerszegen a TARR Kft. kábelhálózatán (korábbiakban ZELKA) 2007 óta lehet hallgatni a Mária Rádiót. Városunkban azóta szép számú önkéntes csapat kézbesíti a Mária Rádió ingyenes magazinját néhány a városhoz közeli településsel együtt több mint 500 igénylőnek. Több riportot is készítették, és közvetítések sugárzását is segítették.

A Szűz Mária Szeplőtelen Szíve plébánián több mint két éve, hetente rádióműsort készít az önkéntesek csoportja. Az egy órás felvételeket a szombathelyi Mária Rádió adásában és

a plébánia honlapján Szívhang címszó alatt lehet meghallgatni.

Az elmúlt 14 év alatt a rádió vezetése folyamatosan figyelte a Zalaegerszegrre meghirdetett szabad frekvenciákat. Mivel a TARR Kft. segítségével elég nehézkes a rádió elérhetősége, sokak imája szállt a Szűzanyához, hogy városunkban is lehetséges legyen normál frekvencián a rádióhallgatás. Ez év januárjában a Médiatanács két Mária Rádiós frekvencia pályázatról hozott döntést. A hónap elején a kaposvári, majd 12-én egy zalaegerszegi frekvenciáról döntöttek. Mindkettőt megnyerte a Mária Rádió. Mind a két adón közösségi jellegű rádió használatra lesz lehetőség.

Az imádság erejének köszönhetően néhány hónap múlva Zalaegerszegen is hallgatható lesz a Mária Rádió az Fm 104,4 MHz-es frekvencián.

Az imádságot továbbra sem szabad elhagynunk, hisz amíg a sugáráshoz szükséges feltételeket nem lehet megteremteni,

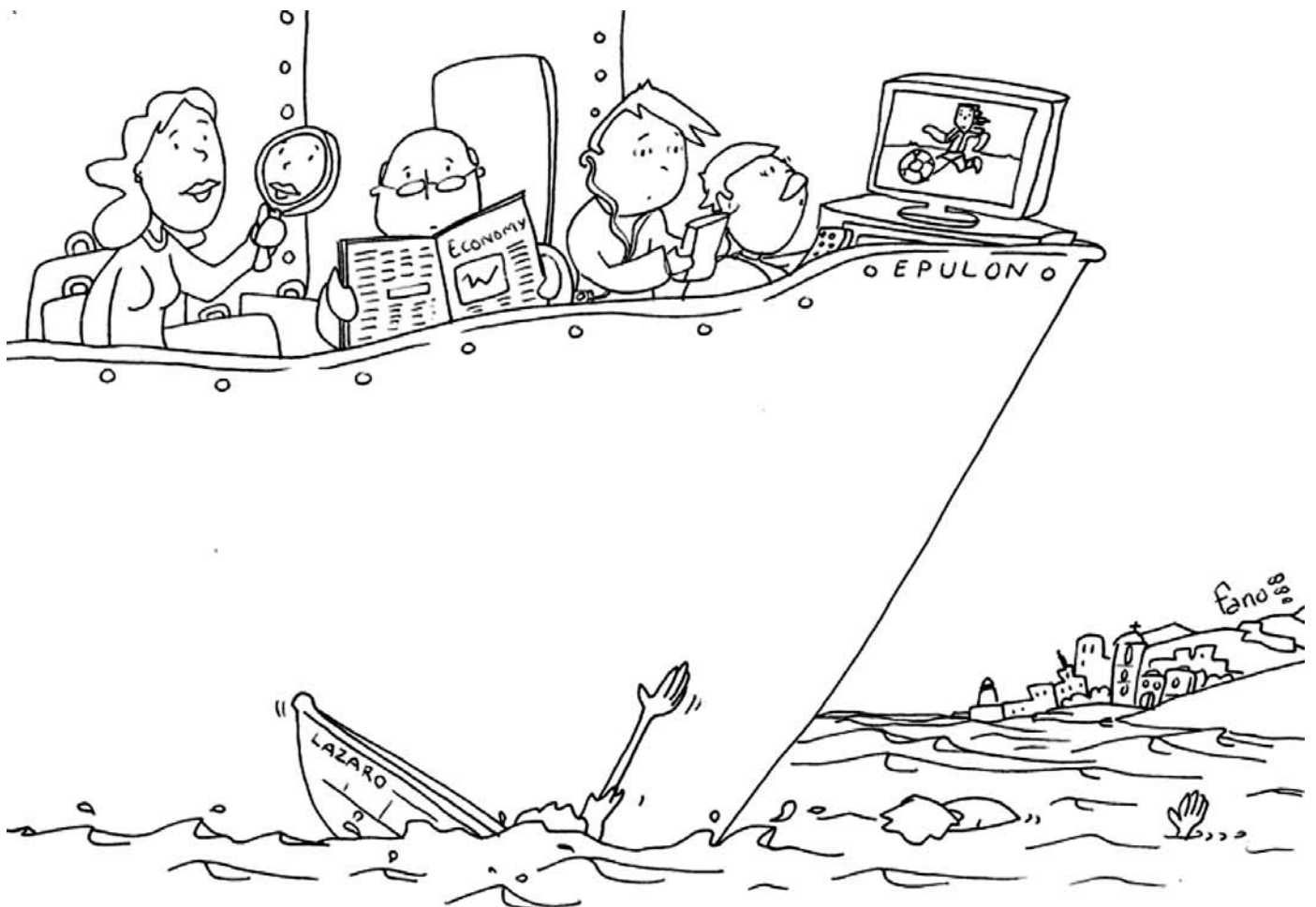
addig nem tud megszólalni a rádió. Remélhetőleg nemcsak kizárólag a város területén szólal meg, hanem a közeli településeken is. Akkor pedig két egyházmegyét is érint. A Hallgatói Család segítségére ezután is számít a Mária Rádió.

A Mária Rádió tevékenysége három fő célban foglalható össze. Az első a misszió. Az evangélium megragadó és sodró erejű szavával azokat szeretné elérni, akik a hit peremén élnek. A második, hogy magas színvonalú zenei, kulturális műsorokat közvetítsen, igényesen szólaljon meg anyanyelvünkön. Nem utolsó sorban pedig, hogy szolgálja a családok erősítését.

Hálásak vagyunk a Szűzanyának, hogy szeretete és közbenjárása által eddig is tudtuk segíteni a Mária Rádiót önkéntes munkával vagy anyagi támogatással. Ezután is kérjük, hogy segítse a rádiót, hogy az új evangelizáció eszköze lehessen.

Furján Zoltánné

Add, hogy lássunk és segítsünk!

Jó volt olvasni!

Haramza Kristóf:

Tanúságtevők

A világnak elsősorban nem tanítókra, hanem tanúságtevőkre van szüksége. Ezt a gondolatot többször is hallhattuk Szent II. János Pál pápától, aki jól ismerte VI. Pál pápa apostoli buzdítását még 1975-ből (Evangélii nuntiandi): „Az evangélium hirdetésének útja mindenekelőtt a tanúságtétel.”

Haramza Kristóf, a Pázmány Péter Katolikus Egyetem magyar-etika szakos hallgatója arra vállalkozott, hogy tanúságtevőket keressen fel. Olyan keresztényeket, akik a múlt század szülöttei, s eddigi életükkel, alkotói pályájukkal már hitelesítették: igaz emberek, akiktől sokat tanulhatunk. A beszélgetéseket előbb a Keresztény Élet jelentette meg, majd tizenegy portréból már egy önálló kis kötet is összeállt 2020-ban a Gondolatindító Kft. gondozásában.

Az interjúalanyok között találunk érsebészt, ferences és piarista szerzetest, görögkatolikus érsek-metropolitát, püspököt, író-újságírót, karmestert, színészt, rektort, festőművészt. Ismerősöket Budapestről, Esztergomból, Sümegről, s eddig még nem ismerteket Nagyváradról, Kolozsvárról, Kassáról, Szabadkáról...

Medveczky Ádám nevét jól ismerjük: emlékezhetünk a Magyar Televízió 1974-es I. Nemzetközi Karmesterversenyére, ahol 2. helyezést ért el – az első Kobajasi Kenicsiró lett –, majd később a Magyar Állami Operaház zeneigazgatójaként tevékenykedett. De azt tudtuk-e, hogy hitvalló keresztény ember? A beszélgetés elején fontosnak tartotta kiemelni a család példaértékű életét. „Édesapám 1945-ben a málenkij robot áldozata lett. Az oroszok elhurcolták, és soha többé nem térhetett vissza hozzánk... Később nevelőapám és édesanyám közös döntéssel írtak be hittanra. Tekintve, hogy ekkor még az '50-es évek elején jártunk, ez a lépés korántsem volt természetes, még kevésbé támogatott. Budapesten, az egész VII. kerületben összesen nyolcan tanultunk hittant. Az emberek féltek. Mégis én azt hiszem, hogy az élethez való bátorságot ekkor kaptam meg a szüleimtől.”

A '60-as évekből egy nagyváradi történet fogott meg a legjobban. Ezt Szilágyi Aladár író mesélte el. „Történt pedig, hogy 1965-ben a kommunisták »városrendészeti szempontból« le akarták rombolni a templomot. Az akkori plébános az egyik vasárnap esti szentmisén bejelentette a híveknek, hogy holnaptól már nem járhatnak oda misére, se imádkozni, hiszen hamarosan le fogják tarolni az építményt. A hívek azonban egy tapodtat sem mozdultak. Nem voltak hajlandóak elhagyni a templomot. Végül a plébános könyörgésére kimentek bár, de akkor is a környéken maradtak. A városban

persze gyorsan híre ment a dolognak, így éjjelre már tízezrek álldogáltak a templom körül. Attól az estétől kezdve egy egész héten keresztül, felváltva örködtek a tömegek az Úr háza felett. S bár sok embert letartóztattak, de a Szent László templom még ma is ugyanott áll: Keresztben, a Körös partján...”

A tanúságtevők sorából ki kell emelnem Bíró László püspök urat. Ő fiatal papként Pécsen szolgált. Az akkor kibontakozó ifjúságpasztoráció felejthetetlen alakja volt. (A '80-as évek második felében egyetemistaként magam is jártam a székesegyházba a kedd esti hittanos foglalkozásaira, s lelkiezetőmnek is tudhattam.). A '70-es évek világáról így mesél a könyvben: „1974-ben – pappá szentelésem esztendejében – első alkalommal vehettem részt úgynevezett »földalatti találkozón«. Erre az együttlétre a következőképpen történt a meghívásom: egy kollégám megkért engem, hogy hajnali négy órakor üljek be a Trabantomba, és menjek el hozzá. Csodálkoztam a dolgon, de hát mit volt mit tenni, nekivágtam az útnak. (...) E kalandos utazás után – mely egyúttal az első papi találkozósomat is jelentette – kezdődött el a titkos összefogás. Igen, ez titokban zajlott, ugyanis az akkori BM (Belügyminisztérium) nagyon éber volt, és semmilyen hivatalos egyházi csoportosulást nem tűrt el... Ezek a testvéri közösségek hitünket akkor nagyban erősítették.”

Minden tanúságtevő Istentől megérintett, Isten szeretetében élő ember. Barsi Balázs sümegi ferences testvér erről így beszél: „Ilyen volt Assisi Szent Ferenc is, aki az igazságot kereste. Mikor elment egy düledező kápolnába imádkozni, a San Damiano-i feszületen meglevénedett Jézus e szavakkal fordult hozzá: »Francesco! Építsd fel az Egyházamat!« Néven szólította őt valaki. Ferencnek ettől kezdve a kereszténység nem csak egy vallás; misére járás, pénteki hústilalom vagy egyéb szabálybetartás. A kereszténység ettől kezdve egy arc. Egy végtelenül szerető arc, az Isten arca, aki értünk emberré lett.”

Keresés. Az igazság keresése. Imádság élő hittel, teljes szívvel Istenhez. Jézus végtelenül szenvedő arcának látványa... Megérintettség. Megszólítottág. Kegyelem... Igen. Tanúságot csak akkor tehetünk, ha találkoztunk Isten végtelen szeretetével. Meggyőződés, hogy Haramza Kristóf első kötetében nemcsak a tizenegy interjúalany tanúságtevő. A tizenkettedik tanítvány is ott van. Ő maga a szerző. Olvassuk szeretettel beszélgetéseit, s legyünk mi is tanúságtevők!

Dömötörfi Nóra

Őrzőnk és védelmezőnk

Kovács József atya gondolatai Szent Józsefről

„Példát adtam nektek” (Jn 13,15), figyelmezteti Jézus apostolait, mikor megmosta lábukat az utolsó vacsora előtt, és így szólt a fáradtakhoz, valamint a lelki terhet cipelőkhöz: „tanuljatok tőlem, mert szelíd vagyok és alázatos szívű” (Mt 11,29). Mi, keresztények szükségesnek érezzük üdvösségünkhöz, hogy kialakítsuk magunkban azt a lelkiületet, amit Urunkban, Jézus Krisztusban, az Ő emberségében felfedezünk. Ezért imádkozunk így a Jézus Szíve litániában: „Alakítsd szívünket a te Szíved szerint”.

Ugyanakkor elgondolkodunk azon, hogy valakitől Jézus is tanult, valakiben ő is példát látott. Sokszor csak a Boldogságos Szűzanyát említjük Jézus nevelése kapcsán, de nagyon lényeges és meghatározó mintát kapott nevelőapjától, a Szent Szűz jegyesétől. Nem tudok elmenni amellett a gondolat mellett, hogy amikor Jézus olyan szépen beszél és tanít a Mennyei Atya és a közte lévő kapcsolatáról, hogy az „atya-képet” nem mástól vette és látta, mint Józseftől. Micsoda meghatározó és karakteres apa lehetett, ha Krisztus Urunk ennyire bensőséges hasonlatokkal és képekkel jelenítette meg előttünk, hogy milyen az Atyaisten szeretete irántunk. Egészen biztos, hogy amikor így beszélt: „Ki az közületek, aki, ha a fia kenyeret kér tőle, követ ad neki? Vagy ha halat kér, talán kígyót ad neki?” (Mt 7,9-10), akkor saját kérései és emlékei jutottak eszébe abból az időből, amikor Józsefhez fordult hajdanán.

Milyen szerepe volt Szent Józsefnek a Szent Családban? Oltalmazó és vezető, kenyeret adó, tanító. József, az igaz ember (Mt 1,19), aki kezdettől fogva úgy tett, amint az Úr anyala megparancsolta neki (Mt 1,24): a várandós Máriát Betlehembe kísérte, majd a megszületett kis Jézussal együtt Jeruzsálembe és Egyiptomba mentek, végül Názáretbe vezette őket Isten akarata szerint. A vándorlás és a jeruzsálemi templomban való bemutatás mintegy előképe Jézus tanító útjainak és a virágvasárnapi bevonulásának. A Dávid házából való József (a valószínűleg számárháton utazó) Mári-

át és a gyermeket kíséri, és 30 évvel később ugyanazon az úton a szintén számárháton érkező Messiást éljenzi a tömeg: „Hozsanna Dávid fiának!” (vö. Mt 21,9). József az Írás szerint ácmesterséggel „kereste kenyerét” és ahogy a fenti példában olvashatjuk (Mt 7,9-10), a tőle kenyeret kérő gyermek Jézusnak is biztosan teljesítette kérését, annak a Jézusnak, aki az örök élet kenyerével, saját testével táplál minket ma is. József volt az, aki saját hiteles életével tanította és nevelte fiát, a mi Urunkat a választott nép szokásaira, liturgiájára, imádságaira. Szinte megelevenedik előttünk, ahogy – kezdetben talán kézen fogva – együtt mennek a zsinagógába és a templomba, csatlakozva a férfiakhoz az előírások szerint. Tőle tanulta meg a Törvényt, az Írást, Ő, akit úgy ismertünk meg, mint az Ige, aki testé lett és közöttünk élt.

Milyen szerepe van Szent Józsefnek az Egyház életében? Kétség kívül az első helyet a szentek tiszteletében a Boldogságos Szűz foglalja el, ugyanakkor azt sem vitatja el senki, hogy a második hely Szent Józsefé. Ferenc pápa megválasztása óta nagy hangsúlyt fektet Szent József tiszteletére, újraélesztve ezzel a hívek figyelmét és bizalmát. A pápa beiktatási szertartása is az ő ünnepén, március 19-én volt, bizonyára nem véletlenül. Felidézhetjük gondolatban II. János Pál pápa 1989 augusztusában kelt apostoli buzdításának első szavait: amely a *Redemptoris custos*, vagyis *A Megváltó őrzője* kezdettel Szent Józsefről értekezett nagy tisztelettel és odaadással. Tehát mint „custos” – Egyházunk őrzője és védelmezője – kitüntetett helyet kapott Ferenc pápánál is. Szentatyánknak ebből a mély tiszteletéből ered az idei Szent József-év meghirdetése is. Hivatásának egyetlen célja és értelme Jézus volt. Mint az Egyház fővédőszentje, bennünket is erre az élethivatásra kell, hogy tereljen, Urunk szolgálatára. Bátran kérjük imáinkban az Egyház egységének és békéjének érdekében azt a megkérdőjelezhetetlen tekintélyt, akinek szavára és útmutatására a mi Urunk is feltétel nélkül hallgatott.

Kovács József atya

Szeretettel ajánljuk angolul tudó testvéreink figyelmébe a Jézus életéről szóló „The Chosen” című amerikai filmsorozatot, melyet a <https://watch.angelsstudios.com/thechosen> webhelyen keresztül, vagy a mobil eszközre letöltött „The Chosen” alkalmazás segítségével nézhetnek, akárhol, akár mikor. (Az 1. évad magyar felirattal is megtekinthető.)

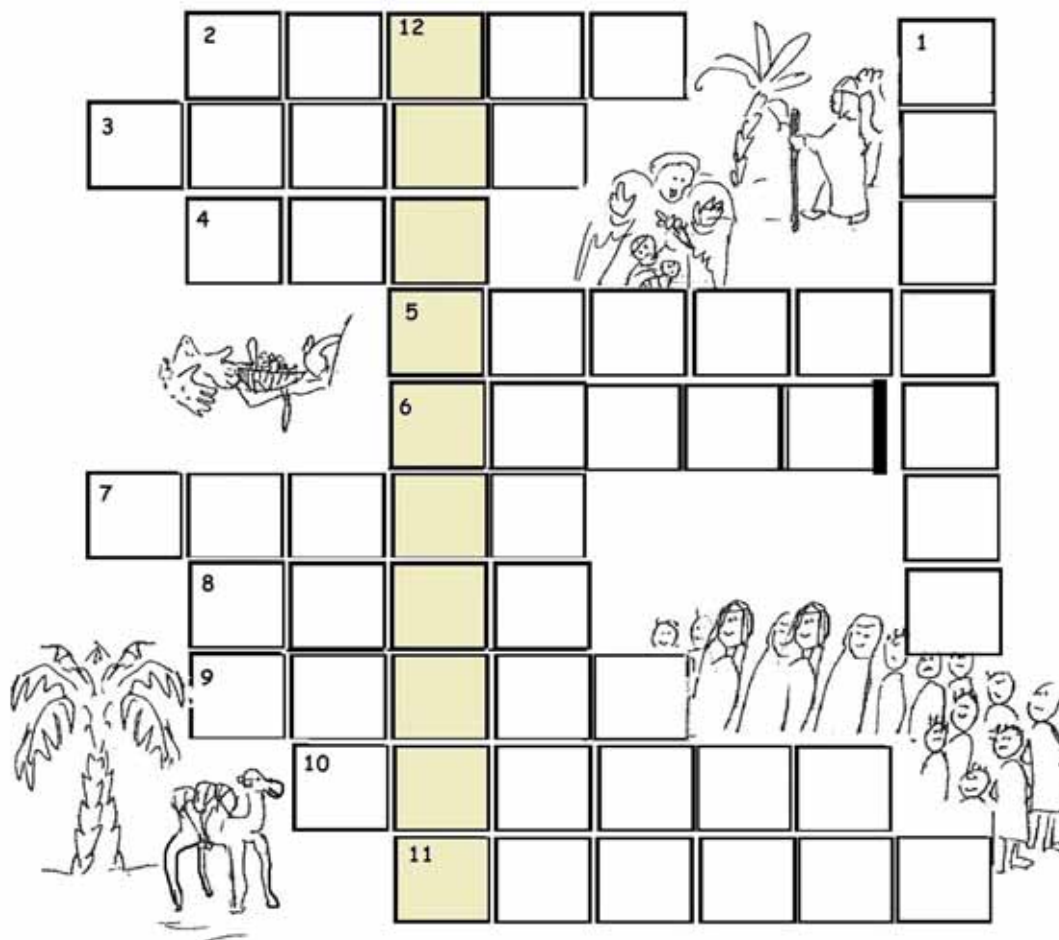
GET IT ON
Google Play

Available on the
App Store

Kicsinyeknek

ŐSATYÁK, FELESÉGEK ÉS FIAINAK NEVEI

1. Az első ősatya, akit Isten elhívja, és ő útra kel a Kaldeai Úr városából feleségével és unokatestvérével.
2. "Nagy ... teszlek" - ígéri Isten az első ősatyának.
3. Elsőszülöttek kapják apjuktól.
4. Ábrahám unokaöccse.
5. Izsák felesége

6. Ábrahám megígért fia
7. Név, jelentése, "szőrös"
8. Ábrahám feleségének neve
9. Ézsau testvére
10. Jákob 12 évig szolgált érte
11. Az ígélet földjének neve
12. Ősatyák görög szóval

Forrás: rejtvenyekicsiknek.hupont.hu

AZ EGYSÉG KENYERE

Forrás: diocesimalaga.es

Hitvédelem

Hitvédelem témában indítunk sorozatot, amelyben Dr. Kránitz Mihály avat be bennünket az életünket érintő, sőt egyre inkább a mindennapjainkban is megjelenő tárgykörbe, kezdve az alapvetéseknél.

Áthoszi Porfiriosz atya tanításai: Az isteni gondviselésről

„Isten szeretet; nem csupán egyszerű szemlélője életünknek.

Mint Atyánk gondoskodik rólunk, és törődik velünk, de tiszteletben tartja a szabadságunkat.”

Isten mindent előre tud, de nem rendeli el előre

Isten tudása felfoghatatlan a mi tudásunk számára. Tudása végtelen, minden létezőről tudomása van: a látható és láthatatlan dolgokról, az idők kezdetétől az idők végezetéig. Isten mindent pontosan ismer, mélységében és kiterjedésében. Az Úr már akkor ismer bennünket, mielőtt még saját magunkat megismernénk. Ismeri szándékunkat, legkisebb gondolatunkat, értelmünk kísértéseit, elhatározásainkat, még mielőtt megszületnének bennünk. De már fogantatásunk előtt, már a világ teremtése előtt megismert minket. Ezért kiált fel Dávid király ámulatában: „Uram, megpróbáltál és ismersz engem... Te messziről érted gondolataimat. Ösvényeimet... és minden utaimat előre láttad. Még nyelvemen sincs a szó, és íme, Te mindent tudsz, Uram, az új és a régi dolgaimat; Te alkottál engem, és reám helyezted kezedet” (Zsolt 138, 1-5).

A Szentlélek mindent átjár. Ezért akit áthat a Szentlélek, abban Isten tudása lakozik. Ismeri a múltat, a jelent és a jövőt. A Szentlélek mutatja meg neki. Egyetlen cselekedetünk sem marad ismeretlen Isten előtt, minden meg van írva. Meg van írva, s még sincs megírva. Létrejön és létezik, de mégsem jön létre. Amit most tudtok, Isten már a világ kezdete óta tudja. Hadd emlékeztessetek benneteket arra, amit Új Teológus Szent Siemeon mond az áldozási imájában:

*Hiszen minden szándékomat
Előbb látja a Te szemed,
És amit még meg sem tettem,
Meg van írva a könyvedben.*

Ezeket a szavakat néhányan félreértik és összezavarják. Azt mondják: „Mivel Istennél minden meg van írva, a sors és a végzet uralkodik rajtunk. Például előre el volt rendelve, hogy elkövess egy gyilkosságot: Isten erre predesztinált téged.” S azt kérdezik: „Ha meg van írva, hogy megöllek, akkor most felelős vagyok érte, vagy sem? Ha tehát »amit még meg sem tettem, meg van írva a könyvedben«, akkor hogyan lehetnék felelősök a tetteinkért? Meg tudod-e nekem magyarázni? Ha azt mondod, Isten jó, miért rendelte ezt így, és miért nem akadályoz meg abban, hogy megtegyem?”

Ebben rejlik a titok. Isten mindenhatóságában és mindentu-

dásában mindent tud, azt is, ami a jövőben történik, csak hogy nem ő felelős a rosszért. Isten mindent előre tud, de nem rendeli el előre. Isten számára nincs múlt, jelen és jövő. Minden mezítelen és fedetlen előtte. Ezt mondja Pál apostol is: "mindenki mezítelen és fedetlen az ő szeme előtt" (Zsid 4,13). Mindentudó, ismeri a jót és a rosszat. Együttműködik a jóval, mivel természete szerint jó, a gonosz pedig idegen tőle. Mivel a gonosz idegen tőle, miként volna lehetséges, hogy bennünket erre predesztináljon? Mindaz, amit Isten alkotott, nagyon jó volt (vö. Ter 1,31), és mindezt jó és szent célra szánta.

A rossz példáját vallásunk csodálatos módon magyarázza meg, amelynél jobb nem is létezik. A vallásunk által adott magyarázat a következő: A rossz létezik, és az ördögtől származik. A gonosz lélek és a jó lélek bennünk is megtalálható, és egymás ellen küzdenek. „Senki sem szolgálhat két úrnak, mert vagy az egyiket gyűlöli, és a másikat szereti, vagy az egyikhez ragaszkodik, és a másikat megveti: nem szolgálhattok Istennek és a mammonnak” (Mt 6,24). Tehát a rossz és a jó küzd egymással bennünk. Ebben a küzdelemben az ember szabadon döntheti el, melyiket választja. Ezért nem Isten az, aki predesztinál és dönt, hanem az ember szabad akarata.

Isten mindentudásában nemcsak pontosan tudja, hanem már a világ teremtése előtt tudta, hogy valaki például harminchárom éves korában gyilkosságot fog elkövetni. Az ember szabad akaratával (amely Istentől kapott ajándék, s amelyet megrontott) önaratából cselekszik. Nem Isten az ok, nem ő rendel bennünket erre. Mindentudása nem kényszerít minket. Tiszteli szabadságunkat, nem törli el. Szeret, és nem tesz rab-szolgákká, hanem méltóságot ad nekünk. Isten nem avatkozik be a szabadságunkba, tiszteletben tartja azt. Tehát miénk a felelősség, hiszen azt tesszük, amit mi akarunk. Isten nem kényszerít. Előre tudja, hogy megölnöd azt az embert, de nem rendeli neked azt, hogy ezt megtegyed. Hogyan is volna lehetséges, hogy Isten aki végtelen szeretetéből alkotott, és aki maga is teljes szeretet azt akarja: rosszat tegyél és gyilkolj? Szabadságot ad neked, azután visszaveszi? Te magad cselekszel szabadon, te határozod el mindazt, amit Isten már előre tud, anélkül hogy kényszerítene, ezért vagy te a felelős.

Ezek nagyon nehéz dolgok, csak az isteni megvilágosodás fényében érthetjük meg. Ezek misztériumok. Minden, ami csak szép a természetben, misztérium. Hát nem gyönyörű egy káprázatos színekben pompázó virág, amely magához vonz, és megszeretteti magát? Odamégy a virághoz, s olyan finom illatot áraszt, hogy még inkább megszereted. Ez maga a „jó”. Igen, de vajon nem misztérium ez is? Hogyan jöttek létre ezek

a színek, miként jött létre ez az illat? Ugyanezt mondhatjuk a madarakról, az állatokról, a vízi élőlényekről. Ezek mind Isten jóságát hirdetik.

Egyesek azt mondják: „Miért hagyja Isten, hogy szenvedjek, miért hagyja, hogy könnyen vétkezzek, miért adta nekem ezt a jellemet?...” Újra elismétlem nektek: Isten jónak teremtett bennünket. Isten a legszebbet és legjobbat adta az embernek. arra rendelte, hogy tökéletes legyen. Neki adta azonban a szabadságot is, így rajta múlik, hogy a jót vagy a rosszat választja. Az egyik oldalon áll Isten szeretete, a másik oldalon pedig az ember szabadsága. Szabadság és lélek egybefonódott. A lélek egyesült a Lélekkel. Ez a misztikus élet. Amikor a lelkünk egyesül Isten Lelkével, akkor a jót tesszük, szentek leszünk.

A szenvedélyeinkért és vétkeinkért azonban más a felelős: saját akarunk. Isten nem akarja korlátozni akarunkat, nem akar sürgetni; nem akar erőszakkal kényszeríteni. Tőlünk függ, mit teszünk és hogyan élünk. Vagy Krisztussal együtt élünk, és isteni, boldog életünk lesz, vagy melankóliában és búbánatban élünk. Közbülső állapot, középút nem létezik:

vagy az egyik, vagy a másik. A természet bosszút áll, nem tűri az ürességet. Vagy minden jó lesz, vagy nem. Egy csók is lehet szent, de lehet gonosz is.

Az a fontos, hogy az ember szabadon cselekedjen. Ha Isten akarat nélkülinek teremtett volna bennünket, és csak azt tehetnénk, amit ő akar, akkor nem létezne szabadság. Isten úgy teremtette az embert, hogy magától keresse és magától kívánja a jót, mintha saját magától érné el, holott a valóságban minden Isten kegyelméből történik. Az ember eljut odáig, hogy akarja, szeresse, kívánja a jót, ezután pedig elérkezik hozzá az isteni kegyelem, s így sikerül is elérnie a jót.

(A könyv az Odigitria – Jel kiadónál jelent meg 2014-ben, a 173-176. oldalakat közöltük. A szerzetespap 1906-1991 között élt. Fiatalkorát az áthoszi remetességben töltötte, majd az Athéni Központi Kórház és Rendelőintézet kápolnájában látott el lelkipásztori feladatokat. Gondolatait tematikus rendbe szedve gyűjtötték egybe *Áthoszi Porfiriosz atya tanításai* címmel a szerkesztők.)

S. Ivancsics Evelin

Bihari barangolás – Ami ezelőtt kimaradt II.

Harmadik túranapunkon a hegység legmagasabb csúcsát, a Nagy-Bihart (1849 m) céloztuk meg. Ismét átkeltünk a Bihar-hágón, és a Vartop üdülőközpontnál parkoltunk le. A telente népszerű sícentrumot nyáron gyalogos turisták veszik birtokba. Innét, 1140 méterről indul a csúcsra vezető piros jelzés. Tartottam tőle, hogy egyenest neki küldenek bennünket a napsütötte sípályának, de szerencsére az út, árnyat adó fenyők alatt vezetett.

Amint már említettem, itt újfent találkoztunk a szegedi csapattal és egymást kerülgetve haladtunk felfelé. Első pihe-nőnk a Zengő-kő (1659 m) kiszögellésén tartottuk. Innét északra tekintve jól belátható az egész hegyvidék. A közelből a Rozsdás-árok köszönt vissza, mögötte fehérlettek a Pádis mészkő formái, például a Galbina-szirt, a háttérben pedig a Bocsásza hármás kúpja. Tovább haladva már a törpe fenyves övezetben jártunk. Ahogy haladtunk a kígyózó ösvényen, végig előttünk magasodott a Nagy-Bihar-csúcs, ami csak nem akart közeledni, és jó pár hupli is volt közben, amit meg kellett mászni. Végül csak felértünk a tetőre, ahol egy adótorony és egy meteorológiai állomás társaságában állt a csúcsot jelző román nyelvű kő. A magyar nyelvű táblának, amit néhány éve a Hazajáró csapata vitt fel, már a nyomát sem láttuk. Délre tekintve elének tárult az Erdélyi-szigethegység zezugos hegyvilága a Vulkán 1100 méter fölé magasodó mészkőtömbjével. A lefelé út határozottan gyorsabb volt. Így este még belefért egy éttermi vacsora is az üdülőtelepen. Itt újra összetalálkoztunk

a szegedi társasággal, akikkel aztán egy közös fotó is készült.

Következő napra olyan túracélt kerestünk, amiben kevesebb a hegymenet. Így elhatároztuk, hogy felkeressük az ajánlott "grand kanyont" vagyis a Szegyesd-völgyét. A névadó faluban parkoltunk le autóinkkal, elindultunk felfelé a patak völgyében, ami az elején még nem mutatta vadregényes jellegét. A patak mellett sátorozó magyar családokkal találkoztunk, ami a kocsik rendszámából derült ki. Szóba elegyedve velük informálódunk az út látnivalóiról. Hamar elértük a látványosabb szakaszt, ahol a patak az egyre szűkülő völgyben, meredek sziklafalak között kanyarog, közben vagy hús-

székeltünk, ami a kocsik rendszámából derült ki. Szóba elegyedve velük informálódunk az út látnivalóiról. Hamar elértük a látványosabb szakaszt, ahol a patak az egyre szűkülő völgyben, meredek sziklafalak között kanyarog, közben vagy hús-

szor kellett a köveken egyensúlyozva egyik partról átkelni a másikra. Egy idő után a bakancsot inkább szandálra, papucsra cseréltük, így gázoltunk át a vízben. Közben egy vízirigót is láttunk. A fehér mellényű madárka a víz alatt kutat rovarok után. A völgyet övező sziklafalakban számos barlang található, ezek közül hármat néztünk meg.

Az első egy tágas, hosszú barlang volt, végén egy cseppkő gáttal. A második, kisebb barlangnak két bejárata volt, és a két

része között kúszva lehetett átjutni. A harmadikból egy föld alatti patak bukkant elő a köveken alábukdácsolva. Egy darabig begyalogoltunk a dermesztően hideg vízben, de a belső terembe csak a hosszabb lábúak tudtak bejutni a nadrágjuk eláztatása nélkül. A negyedik a József főherceg- vagy Semsey-barlang sajnos már le volt zárva. Ezt a cseppkő-képződmények, és az itt élő denevérek védelme tette szükségessé. Pedig ez lett volna a legérdekesebb, és nem csak az előbb említettek miatt. A barlangban állítólag 35 ezer éves barlangrajzok találhatóak, amire igazán kíváncsi lettem volna. Egy vezetett túrával ide még érdemes lesz visszatérni. A turistaút itt már elhagyja a völgyet, amely a Schmidlkőköznek nevezett részen úgy összeszűkül, hogy kézzel el lehetett érni mindkét oldalon a sziklafalat. Kidőlt fákon és mohás köveken egyensúlyozva még ide is behatoltunk egy darabig, míg egy elénk tornyosuló sziklafal utunkat nem állta. A fal egyik mélyedésében egy foltos szalamandra kucorgott. Aztán következett visszafelé is a patakon ide-oda átkelés.

Fotó: Gedeon Tamás
Szöveg: Szalai Attila

A koldusokról és az alamizsnáról

A legtöbb vallásban létezik a szegényekről való gondoskodás intézményes és egyéni formája. Most elsősorban a zsidó és keresztény kötelezettség európai szokásairól osztanék meg néhány gondolatot.

Az alamizsna a rászorultaknak adott egyszeri vagy rendszeres adományként él a köztudatban, mint a részvét, könyörület, irgalom megnyilvánulása. [Igei formája, az alamizsnálkodás, éppolyan szokatlan szófordulat, mint a legújabbban képzett oltakozás. ☺] Mára, amikor a segítség intézményes formái terjednek a jóléti államokban, kissé (vagy nem is kissé) negatív, lenéző felhangja lett, mégpedig nemcsak a rászorulóra, hanem az adományozóra nézve is. Az *alamizsnát vet valakinek* kifejezés az adakozót is (le)minősíti, mintha többet is tehetett volna, de csak ennyire futotta a jószándékából.

Az eredeti formájában az irgalmasság cselekedetei közé tartozó tevékenység nem valamiféle elégedettségre, netán rátartiságra okot adó megnyilvánulás volt az ember részéről, hanem az Ószövetség tanúsága szerint a világ igazságos(abb) rendjét helyreállító kötelezettség, a javak többé-kevésbé önkéntes megosztása azokkal, akiknek alig jutott belőlük. Ebben az értelemben hangsúlyozta Ferenc pápa többször is az utóbbi időkben, hogy a gazdag országoknak/cégeknek/embereknek

nem alamizsnaként kell juttatni vagyonukból a szegényebbeknek, (lám itt is megjelenik a túl kevés, a „felülről” történő adakozás motívuma), hanem az igazságosság jegyében.

Az egyéni adományozásnak mai életünkben kétféle lehetősége van: segítő szervezeteken keresztül, vagy személyesen, embertől embernek adott segítségként. Mindkét forma sok fejlődést, lelkiismereti dilemmát okoz az embernek.

Tudomásul kell vennünk, hogy a szervezeteknek, alapítványoknak adott pénz nemcsak a rászorultak jobblétét, hanem a segélyeket összegyűjtők, azokat rendeltetési helyükre juttatók fenntartását, alkalmazottainak fizetését is szolgálja. Sok közöttük az önkéntes, de vannak, nem kevesen, akik „civil” foglalkozásként, családjuk eltartásáért dolgoznak ilyen területen. Bizony a saját felelősségünk megkeresni, hogy melyik az a szervezet, amelynél az adományok legjobb arányban érkeznek a kiszolgáltattakhoz. Nem biztos, hogy elég jó az „én odaadtam, a többi az ő felelősségük” hozzáállás.

A személyes segítség jobbnak tűnik, különösen, ha emberi odafigyeléssel, nem magunkra erőltetett, elhárító közömbösséggel történik. Ilyenkor – reméljük – a kevés is oda jut, ahová szánjuk. Némely esetben valóban oda.

Még egy fél évszázada is, korábban meg különösen, minden

falu, sőt a város is ismerte a környék lakóit. Mindenki tudta, ki gazdag, ki szegény. Ki az, akinek éppen most égett le a csürje az idei terméssel, és ki az, akinek sosem volt, és nem is lesz semmije a rajta valón kívül. Ilyenkor valóban könnyebb volt adakozni, megosztani egy-egy koldus ellátását, vagy alkalmi munkáért biztosítani a favágó, mosónő, segédmunkás és családja élelmezését.

De ne legyenek illúzióink: már a középkorban – vagy talán korábban is – voltak olyan, a törvénytelenység határán egyensúlyozó szervezetek, amelyek koldusok „foglalkoztatásával” biztosítottak jövedelmet maguknak. Igaz, ez akkoriban csak a nagyvárosokra volt jellemző (pl. a Villon-korabeli Párizsra), ahol könnyű volt elbújni az ismeretlenség mögött. A mai elidegenedett korban, amikor a szomszédok is alig ismerik egymást, rendeletekkel igyekszünk „kordában tartani” a segítség kérésének, adásának ezen köz-

vetlen formáit, elkerülni a szervezett és sokszor zaklató kéregetést. Mindenki érzi azonban, hogy a koldusoknak csak egy része ilyen „hivatásos”, más részük szerencsétlen, beteg, elhagyatott, lerobbant ember, akinek valóban nincs más lehetősége, mint embertársainak szánalmára, szolidaritására bízni magát.

A koldulás legmegfelelőbb helye mindig is a templom kapuja volt, az ókori zsidóknál éppúgy, mint manapság. Itt számítottak leginkább a vallási kötelezettségeiket teljesítőkre, a könyörületesekre.

Való igaz, az adományok egy része „rosszra fordítódik”: ócska bor, füstszűrő nélküli cigaretta lesz belőle. Valószínűleg megrövidíti, de biztosan valamiképpen elviselhetőbbé teszi az utcán élő életét. Le-

het, hogy itt jobb szolgálatot tenne az „én odaadtam, a többi az ő felelőségük” hozzáállás.

Marx Mária

AZ IRGALMASSÁG CSELEKEDETEI

TESTI + LELKI

BOLDOGOK AZ IRGALMASOK, MERT NEKIK IS IRGALMAZNAK! (MT 5, 7)

Az irgalmasság testi cselekedetei:

1. az éhezőknek ételt adni,
2. a szomjazóknak italt adni,
3. a szegényeket ruházni,
4. az utasoknak szállást adni,
5. a betegeket és
6. a börtönben levőket látogatni,
7. a halottakat eltemetni.

Az irgalmasság lelki cselekedetei:

1. a bűnösöket meginteni,
2. a tudatlanokat tanítani,
3. a kételkedőknek jó tanácsot adni,
4. a szomorúakat vigasztalni,
5. a bántalmakat békével tűrni,
6. az ellenünk vétkezőknek megbocsátani,
7. az élőkért és holtakért imádkozni.

Hitvédelem

Hitvédelem témában indítunk sorozatot, amelyben Dr. Kránitz Mihály avat be bennünket az életünket érintő, sőt egyre inkább a mindennapjainkban is megjelenő tárgykörbe, kezdve az alapvetéseknél.

Az emberi tudás gögje ma is fenyeget

Az új gnoszticizmus mellett Ferenc pápa egy másik, régi keletű tévedésre is figyelmeztet minket a 2018-ban megjelent *Örüljetek és ujjongjatok* kezdetű apostoli buzdításában. Az új- vagy neognoszticizmus esetében az ismeret, a tudás – görögül a *gnószisz*, az emberben lévő érdeklődés és tudásvágy – alapjaira építve, egy szellemi irányzat bontakozott ki az egyház első évszázadaiban, mely önálló közösséget is létrehozott. Ennek következménye lett a tanítóhivatal fellépése és az emberközpontú szellemi irányzat elítélése.

Nagyon fontos, hogy ismerjük azokat a régi hitbeli eltéréseket, eretnokségeket, amelyek olyan sok követőt és képviselőt mutatnak fel az egyház történetében. Láttuk, hogy magában a szentírásban is vannak erre utalások, és a hit tisztaságának védelmében Szent Pál és Szent János apostol írásaikban figyelmeztetnek a téves gondolkodókra. Az eretnekek az egyház tanítását másképpen értelmezik, s ez bizonytalanságot eredményez a hívek körében. Ma sem más a helyzet, mert egy-két vonzónak tűnő vélemény helytelen ismeretre, más hitre és más magatartásra vezethet manapság is, amikor a technikai eszközök lehetővé teszik a bőséges információáramlást.

A gnoszticizmus valamilyen formában utat készített egy másik eretnokség számára, s ez a **pelagianizmus**, mely Ferenc pápa szavaival élve ma is jelen van az egyházban a keresztyének között. Amint a régi, úgy az **újpelagianizmus** felélédeése is rejtetten rombol az egyházban, a hívek körében.

Sajnos mindig voltak – úgymond – másként gondolkodók. Kezdetben az egyház hitétől eltérő teológusok véleménye lassanként egy önálló szellemi irány lett, és a IV–V. század fordulóján élt *Pelagius* nevéhez kapcsolódó tanítást a későbbi követők önálló irányzatként terjesztették.

De ki volt (magyarosan írva) Pelágusz? Ha röviden jellemeznénk: egy kereső ember. Sokat utazott, ír származású volt, Rómát is bejárta, míg eljutott Észak-Afrikába, jogász lett, majd szerzetes, éppen Szent Ágoston püspök egyházmegyéjében. De ott sem maradt sokáig, mert továbbment Palesztinába és ott is halt meg. Eddig nagyon egyszerű lenne a történet. De még nem hagytuk őt szóhoz jutni. És valójában itt kezdődik a

baj, mert amit mondott, gondolt és írt, az olyan volt, mint amit mi is hallunk az evangéliumi búza és konkoly példabeszédében. Pelágusz a hit tiszta búzavetésébe eretnek gondolataival konkolyt hintett. Azt hirdette, hogy Ádám bűn nélkül is meghalt volna. Sőt, Ádám bűne nem származott át senkire, az az ő személyes bűne volt. Minden gyerek, aki a világra jön, bűntelen – vallotta az eretnek gondolkodó –, olyan, mint Ádám a bűnbeesés előtt, és ha jól tesz, akkor a mennyországba jut, nem kell ehhez külön kegyelem.

Masaccio: Ádám és Éva kiűzetése a paradicsomból (1426, részlet)

Az egyházon belül is nagyon sok követője volt, például Észak-Afrikában *Caelestius*, aki – bár már Pelágusz rég Palesztinában volt –, makacsul vallotta ezeket az elferdített tanokat és őt 412-ben ezért ki is közösítették az egyházból. 418-ban pedig a Karthagói Zsinat Pelágusz tanítását is eretneknek nyilvánította. Tudjuk, hogy ezen Szent Ágoston is részt vett.

Itt kimondták az eredeti bűn létét és a gyerekkeresztség szükségességét, mert az áteredő bűn igenis, bennük van. Peláguszt 415-ben azonban Palesztinában két zsinat is vizsgálta, és 418-ban el is ítélték. Később Efezusban 431-ben újból elítélték és Keleten jobbra megszünt tanainak terjedése. De Nyugaton tovább terjedt és a II. Orange-i zsinat 529-ben későbbi követőit: Cassianust és Riezi Faustust szintén elítélte.

Miről is van szó? A pelagianizmus képviselői az emberi akarat központi szerepére hivatkoztak, s kiemelték azokat az emberi akaratú készségeket, amelyeket másképpen értelmeztek és az embert állították előtérbe, aki egyedül is el tudna jutni Istenhez. Itt azonnal érezzük, hogy ebből a magatartásból hiányzik az alázat, Krisztus keresztségének bölcsessége. Míg a gnosztikusok a tudásvágy alapján, a pelágiánusok szintén egy emberi adottságra, mégpedig az emberi akaratra és a személyes erőfeszítésre hivatkoztak a hitre való eljutás során és kizárták az isteni kegyelmet. A kegyelem és a misztérium tényét nem fogadták el.

És végül térjünk vissza Ferenc pápa figyelmeztetésére, mert láthatjuk, hogy ez a veszély folyamatos. A pápa megnevezi és megbélyegzi az életszentség mai ellenségét, a neo-pelagianizmust, melyben nem az emberi elmét, hanem az emberi erőfeszítést „imádják”, egy alázat nélküli akaratot. Felsőbbrendűnek érzi magát egyszerűen annál fogva, mert „meghatározott normákat betart” és „hűséges bizonyos katolikus stílushoz”. Ennek jelei a pápa számára „a törvény megszállott tisztelete; a liturgiának, a tanításnak és az egyház tiszteletének hivalkodó ápolása” is lehet, mely végül egy séma rabszolgáivá tesz.

Tanuljunk az egyház vezetőjének a tanításából, mert így elkerülhetjük, hogy egy igaznak látszó, de valójában önző, hivalkodó és másokat lenéző, gőgös irányzat hálójába kerüljünk.

Kránitz Mihály

Egy kis szómagyarázat

Különítélet: a halál beálltát azonnal követő ítélet, mely eldönti az egyén sorsát az örökkévalóságban. A test meghal, de a lélek él. Feltételezhetjük, hogy Jézus megvilágosító jelenlétében már önmagunktól ismerjük fel, kik is vagyunk, milyen emberek vagyunk, voltunk. Ennyiben *önítélet*. A különítélet a földi élet lezárásaként ítélet arról, hogy a lélek beléphet-e azonnal a mennyországba, vagy tisztulásra van még szüksége, vagy a kárhozatra jut (pokol). Ezeket a „helyeket” inkább állapotként képzeljük el. A különítélet a hagyományosabb elképzelés szerint az erkölcsi rend követelményeit követve történik, bírálja Jézus Krisztus, akinek az Atya átadta az ítélet hatalmát,

mert ő az Emberfia. Vádlottja a földi életből kilépett ember, védelmének tanúi mindazok, akikkel a lélek jót tett a földi életében, vádjának tanúi azok, akiknek ártott. A különítélet az ember igazságát mutatja meg a teljes valóságában, amit már nem tud eltorzítani tévedés vagy mások véleménye. A különítélet elővételezése a napot lezáró lelkiismeretvizsgálat s az élet egészét átfogó egyetemes gyónás.

Utolsó ítélet: mintegy a különítéletek összefoglalása, a világ végét követi. Az irodalomban a „dies irae” [diesz íré], vagyis a harag napjaként jelenik meg. A végső dolgok egyike, Krisztus második eljövetele és a holtak föltámadása ekkor következik be. A világtörténelmet lezáró isteni ítélet elevenek és holtak fölött, az élet aratása. A képzőművészetben számos megjelenítési formája van, például a juhok és a kosok szétválasztása egymástól. Jézus második eljövetelekor, hiszen megígérte, hogy eljön, az utolsó ítéletkor vagy végítéletkor a megholt emberek teste is föltámad! Aki a végítélet idején él, az már nem is fog meghalni, így az ő teste, úgy ahogy van, átváltozik föltámadt testté Isten kegyelméből! (Jó lenne ezt megcélozni...) Ekkor következik be az egyetemes „utolsó ítélet”. Akik jót tettek életükben, azok az örök mennyországba támadnak föl, akik gonoszat tettek, azok szegénykék az örök kárhozatra jutnak a föltámadt testükkel együtt. Itt a tisztulás már nem lehetséges. Mindazonáltal Isten teremtett világa egységet alkot és legkedvesebb teremtménye, az ember, közösségi lény, a Szentlélek temploma, ezért feltételezhetjük, hogy a szeretet alapján, ami láthatatlanul összeköt mindnyájunkat, a mennyek országának kapujában megvárjuk majd egymást, imádkozva, szurkolva egymásért, amíg mindannyian megérkezünk a kapuba... (A mai napig vannak kisebb-nagyobb különbségek az egyházban az egyes kérdések megítélésében. Mi most fentebb a hagyományos elképzelést adtuk közre.)

Eszkatológia: a teológiának az a része, amely a végső idővel kapcsolatos kérdéseket tárgyalja. A dogmatika utolsó tárgya. Megkülönböztetjük az *egyéni* eszkatológiát (különítélet), amely az egyén halál utáni életével foglalkozik; *általános* eszkatológiát (utolsó ítélet), amely az egész emberiség végső sorsát tárgyalja; és *transzcendentális* eszkatológiát, amikor a végső üdvösség áttevődik a túlvilágra. A szentírásban szó van *nemzeti* eszkatológiáról is, amely a választott nép jövőjével foglalkozik. (A szépirodalomban és a publicisztikában bármelyik nép jövőjének alakulásával foglalkozó írás is ebbe a tárgykörbe tartozik.) Az általános eszkatológia szerint a teljes kozmosz megújul, bűnnek és mulandóságnak nem lesz helye.

(Forrás és vö.: lexikon.katolikus.hu;

A dogmatika kézikönyve, 2000.)

Épül a Szent Család Óvoda új épülete

Kovácsné Ujj Andrea óvodavezető rövid beszámolója

Isten győzedelmes jelenlétében megkezdődött a Szent Család Óvoda új épületének építése. Az eredményt most sem adta ingyen a Teremtő. Számtalan ima, és végtelennek, sokszor értelmetlennek tűnő, négy-ötévnyi útkeresés előzte meg a most már zöld úton haladó építkezést. Az átélt nehézségek azonban most is, mint mindig, Isten kegyelméből, lassan értelmet nyernek. A város, a Kormány és az Egyházmegye összefogásának, a szülői közösség támogatásának köszönhetően Szent József évében kezdődhetett meg és fejeződhet be az építkezés I. üteme, a Czobor Mátyás utcával párhuzamos épületrész. A várakozások szerint november végével költözhet be az itt helyet kapó három csoportszobába és kiszolgáló helyiségekbe az ovisok egy része. Nagy öröm, hogy már ebben az épületrészben helyet kap egy kápolna is, így a hálaadás a legméltóbb helyen, az Oltáriszentség jelenlétében történhet meg. A kápolna a szintén idén elkészülő tornateremmel összenyitható lesz, így nagyjából 120 m² alapterületen valósulhatnak meg az Isten dicsőségét hirdető, az ovis közösség és minden ide látogató vendég lelki épülését szolgáló események. Stróber László atya vállalta a szakrális tér kialakításával járó teendőket, a későbbiekben pedig a pasztorális vezetés, a lelkek igazgatásának feladata is várja őt.

Természetesen ez az építkezés sem akadálymentes. Az Olaj-

munkás utca, Czobor Mátyás utca sarkán megvásárolt épület úgy tűnt átalakítással felhasználható lesz az új épülethez, de az alapja mégsem alkalmas, így bontásra kerül. Jelenleg ennek előkészülete zajlik.

A II. ütem megkezdésekor a régi óvodaépület lebontásra kerül, bevégezte a küldetését. Sok-sok kisgyermek fejlődésének adott helyet, és családjaik lelki-érzelmi épülésének, hitben való növekedésének volt szemtanúja. Egy 25 éves szakasz az óvoda életében lezárul, a fizikai környezet megváltozik, megszépül, egészségesebb lesz, de a munka, a szívek és a lelkek gazdagodása változatlanul folytatódik az új falak között is. A II. ütem 2022. november végén kerül átadásra, ahol két újabb csoportszoba és kiszolgálóhelyiségei kapnak helyet. Az óvoda onnantól az addigi négy helyett öt csoportszobával működik majd tovább. A mostani négy csoportnak összesen 110 fő, 27-28 fős csoportnagysággal járó létszámot engedélyeztek a hatóságok. A jelenleg zajló felvételi eljárás során azonban így sem sikerül minden jelentkező gyermeknek helyet biztosítani a következő nevelési évre. Reményteli, hogy öt csoportra való gyermekről, és talán óvónőről is gondoskodik majd a mi Istenünk. Hála neki!

Lejegyezte: Szabó-Hidvégi Orsolya

Miért válassza egy szülő a gyermeke számára a katolikus hit- és erkölcsoktatást?

KEDVES SZÜLŐK!

Egy kisgyermek akkor tud igazán boldog lenni, ha érzi, hogy a szülei szeretik egymást és szeretik őt. Olyan ez a szeretet, mint egy titokzatos magzathurok – egy szeretetütlelés, ami a kisgyermeket védi. Egy hasonló – még nagyobb – magzathurok, ami körülveheti a gyermeket: a hit, az Istennel való élő kapcsolat. Ezt kapja a gyermek a hittanórán. Átéltethi, hogy szép a világ, hogy Isten tenyerén van, aki öröktől fogva végtelenül szereti őt – van az életének oka és van célja, van beteljesedése. A hittanórákon alakul a gyermek szíve – tanulja a szeretetet. Ahhoz, hogy később majd ez a gyermek boldog legyen, leginkább ez kell: hogy a szíve megteljen jóssággal, szeretettel, nagylelkűséggel.

A hittanórákon arról a könyvről – a Bibliáról – tanulunk, amely az emberi történelemre a legnagyobb hatással volt. Arról a titokzatos személyről tanulunk, Jézus Krisztusról, aki nagyobb hatást gyakorolt az emberiség történelmére, mint bárki más. Annak az Egyháznak a keretében tanulunk róla, amelyet valóban ő maga alapított kétezer évvel ezelőtt, s amely azóta is csodálatos módon megmaradt – szenteknek, rendkívüli embereknek egész sorát adva az emberiségnek.

Kedves Szülők!

Minden ember számára – így az Önök gyermeke számára is – hatalmas kincs a hit: csillogóvá teszi a szemét, megtölti a szívét örömmel és szeretettel. Ezt a kincset szeretné az Egyház felfedeztetni a hittanórákon keresztül.

Nagy szeretettel várunk tehát minden gyermeket a katolikus hit- és erkölcsoktatásra – és egyben kérjük és köszönjük a bizalmukat, mellyel ránk bízzák gyermeküket!

Dr. Székely János
a Szombathelyi Egyházmegye megyéspüspöke

Nagy-Gál, Viola
Ady Endre Ált. Isk.

Családunk online szentmisén

Rajzolta: Nagy-Gál Viola (Ady Endre Általános Iskola)

Beszámoló-k-hírek

Templomunkban **minden hónapban:**

Első csütörtökön este 1/2 6 órakor rózsafüzér ima van papi és szerzetesi hivatásokért.

Első pénteken egész napos Szentségimádás.

Első szombaton 1/4 6 órakor rózsafüzér ima, majd 6 órakor szentmise. A szentmise után pedig Szűzanya köszöntő, énekekkel, imával, könyörgésekkel.

A nyári időszámításkor az imaórák 1 órával később kezdődnek.

A bérmálásra plébániánkon 2021. május 22-én, szombaton kerül sor.

A **plébánia hírlevelére** a <http://www.mariamagdolna.hu/> hírlevel webhelyen lehet regisztrálni. A vasárnaponként emailben érkező hírlevél a heti hirdetések, anyakönyvi hírek, következő heti miseszándékokon kívül értékes lelki táplálékot is tartalmaz a testvérek számára.

A Mária Magdolna Plébánia **Karitás** csoportja a **Húsvéti időszakban** 397 ezer forint értékben tudott adományokat eljuttatni a rászoruló családoknak.

Hálásan köszöniünk minden nagylelkű adományt!

Anyakönyvi hírek

2021 február–április

Keresztelés

Vörös Dorka Zsuzsanna
Horváth Mira Indira
Horváth Olivér Imre
Németh Bálint Károly
Sabján Dominik
Hordós Máté
Banicz Aliz
Kocsis Emília Izabella

Köszöntjük a Katolikus Egyház és egyházközségünk legifjabb tagjait! Isten éltesse őket sokáig!

HITÉLETI STATISZTIKA

Mária Magdolna Plébánia

2020. év

KERESZTELÉS	
1 év alatt	47
1-7 év között	6
7 év felett	0
Összesen:	53

HÁZASSÁG	
Katolikusok között	24
Vegyes vallás	3
Valláskülönbség	2
Összesen:	29

TEMETÉS	
Szentséggel ellátva	33
Szentséggel nem ellátva	114
Összesen:	147

ELSÓÁLDOZÓ	
Összesen:	146

BÉRMÁLKOZÓ	
Összesen:	70

SZENTÁLDOZÁSOK SZÁMA:	
	43.000

Temetés

özv. Szaknyéri Károlyné sz. Török Ilona (1936)

Szabó Károlyné sz. Kiss Terézia (1935)

Keszte Lajos (1931)

Csonka Ernőné sz. Török Katalin Julianna (1946)

Tóth István (1955)

Horváth Tibor (1957)

özv. Viola Lászlóné sz. Sáfár Rozália (1932)

Baranyai Lajos (1943)

özv. Szabó Zsigmondné sz. Németh Irma (1923)

özv. Albert Józsefné sz. Óvári Irén (1940)

Braun Ferenc Sándor (1944)

özv. Márovics Gyula Józsefné sz. Vajda Erzsébet (1951)

Pálfi Rudolf (1950)

Mezősi Józsefné sz. Iliásics Anna (1933)

dr. Paksa Katalin (1944)

Lengyel József (1947)

Kéner Károly (1942)

özv. Takács Józsefné sz. Németh Irma (1930)

özv. Hajdu Sándorné sz. Barátkai Katalin (1949)

özv. Mrakovics Józsefné sz. Németh Magdolna (1941)

özv. Bálizs Rafaelné sz. Nyulász Gizella (1938)

Mert Attila (1963)

Vass Imre (1932)

Ruzsics Miklós (1951)

Polgár Károly (1955)

özv. Farkas Miklósné sz. Szabó Ida (1951)

özv. Eck Józsefné sz. Nagy Márta (1946)

Tóth Zoltán Mihály (1990)

Búzás Iván (1936)

Adj Uram, örök nyugalmat nekik!

Ünnepi Harangszó

A zalaegerszegi Mária Magdolna Egyházközség kéthavonta megjelenő tájékoztató lapja.

Önköltsége: 200 Ft / db

Szerkeszti:

Tájékoztatási Munkacsoport

E-mail: harangszozeg@gmail.com

Felelős kiadó:

Stróber László

Szerkesztőség és a kiadó címe:

8901 Zalaegerszeg, Balatoni u. 1. Pf.: 91

Telefon: (92) 599-230, Fax: 599-231

www.mariamagdolna.hu

E-mail: mariamagdolna.zeg@gmail.com

Nyomda:

Gura Nyomda Kft. – Zalaegerszeg

Az újságban megjelenő írások és a hozzájuk kapcsolódó fényképek tartalmáért kizárólag azok szerzői felelnek.